

**Oponentský posudek na habilitační práci Mgr. Mateja
Mlkveho, PhD., LL.M. „Doktrinálny vývoj vlastníckeho práva
a práva držby v recipovanom rímskom, anglickom a
uhorskom práve“**

Habilitant se ve své práci zaměřil na velmi zajímavou problematiku, která je mimořádně podnětná hned ze dvou důvodů. Měnící se názory na vlastnictví a držbu v kontextu evropského právního vývoje jsou totiž nejen výpovědí o změnách názorů na oba základní instituty věcných práv, ale zároveň odhalují také kořeny dnešní právní úpravy. Kromě toho je tato problematika řešena z hlediska jejího doktrinálního vývoje a nikoli, jak bývá u srovnávacích prací zvykem, pouze z pohledu právní úpravy.

Právě tato skutečnost spolu s použitím komparační metody činí z předložené habilitační práce výjimečně zajímavý text.

Z hlediska formálního je třeba konstatovat, že posuzovaná habilitační práce má 156 stran textu, který je doprovázen 431 poznámkami pod čarou. Samozřejmě nechybí ani seznam použité literatury. Ten však nelze v tomto případě považovat pouze za splnění formální náležitosti. Vypovídá totiž o jazykové vybavenosti habilitanta a stejně tak o jeho velkém přehledu o současném stavu zkoumané problematiky. Kromě slovenské a české odborné literatury zde totiž nalezneme také tituly anglické, polské, německé a francouzské.

Práce je rozdělena do Úvodu, čtyř kapitol členěných na subkapitoly a Závěru. První z nich je zaměřena na použité metody zpracování. Kromě toho se zde M. Mlkvý vypořádal také s různými teoretickými modely, které se vztahují k dále probíraným otázkám.

Tři následující kapitoly, tvořící jádro celé práce, jsou řazeny chronologicky a označeny jsou jako doba starší, střední a nová. V této souvislosti mám snad jedinou výhradu, či spíše doporučení. Jistě by stálo za to, aby při přípravě tohoto textu pro tisk, který si ho beze sporu zaslouží, bylo v úvodu věnováno určité místo vysvětlení dělení na tato tři uvedená období, a to včetně objasnění jejich předělů. Každá z výše uvedených kapitol

je dělena na subkapitoly, které se postupně zabývají doktrinárním pojetím vlastnictví a držby v tzv. učeném právu, právu anglickém a uherském, přičemž pod učeným právem se rozumí nejen „čisté“ římské právo, ale stejně tak (či spíše především) i právní školy, které na něj navazovaly a vycházely z něho, jako byla nejen škola glosátorů a komentátorů, ale stejně tak i další, konče německou pandektistikou.

Mohlo by se zdát, že výběr zkoumaných právních oblastí, až na tzv. učené právo je snad nahodilý. Nicméně se, alespoň podle mého názoru, jedná o volbu velmi zdařilou. Anglické právo se totiž ubíralo jinými cestami než práva kontinentální Evropy, avšak zároveň, i přes zdánlivou zásadní odlišnost *common law* a například práva francouzského, německého či italského vykazuje značné vazby na římské právo. Pokud se jedná o právo uherské, pak jeho volba byla jednoznačně dána jeho ovlivněním římským právem v podobě *ius commune*.

Posuzovanou habilitační práci považuji, jak s přihlédnutím k volbě jejího zaměření, tak z hlediska zpracování, práce s odbornou literaturou a v neposlední řadě také srozumitelnosti prezentovaných závěrů, za velmi zdařilou a pokud mohu soudit tak také jednoznačně převyšující úroveň běžně předkládaných kvalifikačních prací tohoto typu. Bylo by více než užitečné, aby po jejím drobném dopracování byla publikována a obohatila tak odbornou literaturu věnovanou historii soukromého práva o nový a netradiční pohled.

Z výše uvedených důvodů jednoznačně doporučuji, aby Mgr. Mateji Mlkvemu, PhD., LL.M. byl po úspěšně proběhlém řízení udělen titul docent ve studijní oboru 3.4.2. Teória a dejiny štátu a práva.

V Praze 25. 4. 2019

Prof. JUDr. Michal Skřejpek, DrSc.